

MARLIES SLEGRS

**GREINZE
LOOS**

WAAR TREK JIJ DE LIJN?

kluitman

Nur 284 / Wo82001

Bisac YAF062000 / YAF058240

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Marlies Slegers

Omslagontwerp: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

© Foto omslag: Valentino Sani / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
marliesslegers.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

TABITHA

Het feest is in volle gang. In de grote tuin staat een partytent. Het is al donker en felgekleurde feestlampjes lichten de tuin op. De dj draait een nummer van Snelle en iedereen danst. Het lijkt alsof de feestvierders in de tuin een menselijke golf zijn. Ze gaan op en neer. Onder het zonnescherf, dat uitgeklaapt is, staat de bar. De ouders van Dox hebben gezorgd voor prosecco, en er is ook bier en wijn. Waterzakjes, zegt iemand, bier en wijn aangelengd met water. Het maakt niet uit. Zonder dat de ouders van Dox het weten, staan er achter in de tuin, tussen de bosjes, flessen sterkedrank.

Soms komt er een schaal met hapjes voorbij. Bitterballen en stukjes pizza. Het is een warme dag geweest en ook de avond is nog zwoel, uitzonderlijk zelfs voor mei.

Ik pak een bitterbal van de schaal af en neem een hap.

‘Shit. Au! Mijn mond!’ De hete ragout stroomt uit de bitterbal op mijn tong. Eline begint te lachen.

‘Die komt net uit de frituur, wat dacht je dan!’

‘Ahahahaha!’ Met mijn mond open probeer ik de hap in mijn mond

te laten afkoelen. Dan slik ik hem door. Eline houdt haar drankje voor mijn neus.

‘Hier, kun je blussen!’

Ik giet het glas gulzig naar binnen en Eline lacht. ‘Schat, dat was gin met Seven-Up... Nadruk op wás.’ Ze pakt het lege glas van me over.

‘O. Nou ja, dan voel ik de blaren op mijn gehemelte niet.’ Ik lach en pak dan mijn eigen glas, waar wijn in zit. ‘Hoe kom je daaraan?’

‘Die maken Alain en Tijn achter in de tuin.’ Eline gebaart met haar hoofd die kant op. ‘Dat mogen de ouders niet weten natuurlijk. Die denken dat we braaf aan de waterzakjes zitten.’

‘Nice. Ik ken hier verder niet zo veel mensen. Jij?’

‘Een paar.’ Eline lacht. ‘Alleen zijn Alains vrienden niet per se mijn vrienden. En iedereen hier is natuurlijk uit het jaar boven ons of al van school af.’

Ik knik. ‘Ik wil niet heel stom doen of zo, maar misschien ga ik wel eerder naar huis. Ik bedoel, het is hartstikke gaaf hier, maar niemand zit te wachten op een vierdeklasser. Iemand gaf me net al een stapeltje lege bierglazen omdat ze dachten dat ik er ben om te helpen.’

‘Haha!’ Eline lacht. ‘Ik snap het. Voor mij is het anders. Ik heb Alain. Maar ga nog niet. Blijf gewoon. Weet je wat? Ik ga zo’n drankje voor je halen.’ Eline knipoogt. Ze loopt naar de achterkant van de tuin.

Ik draai me om en kijk naar de mensen die staan te dansen. Het is echt wel een heel leuk feest, zo anders dan met jongens van mijn eigen leeftijd. Dan heb je altijd een jongens- en een meidenhoek. Hier niet. Ik vind het wel heel gaaf dat ik ook mocht komen, ook al zit

Dox in het eindexamenjaar en ik een jaar eronder. We kennen elkaar eigenlijk helemaal niet. Eline, mijn beste vriendin, heeft sinds kort verking met Dox' beste vriend, Alain, en daarom mocht ik mee. De meeste mensen hier schat ik toch wel achttien of ouder. Sommigen herken ik nog van vorig jaar op onze school, dus zij zijn er al een jaar af. Eline en ik zijn allebei zestien maar ze zei al dat Dox' ouders dat heus niet zien. We kunnen in ieder geval zo veel wijntjes nemen als we willen.

Ik heb vanavond mijn hakken aangedaan, mijn zwarte strakke jurkje en daaroverheen een witte oversized blazer. Mijn benen voelen wel wat koud aan, want het is pas begin mei en hoewel het een warme dag was, koelt het wel wat af nu. Mijn krullen had ik met olie gekneed, en ik had me flink opgemaakt. Mam was gelukkig al naar haar werk toen ik wegging, zodat ze er niets over kon zeggen. Als ik vanavond thuiskom, slaapt ze vast al, want ze gaat altijd gelijk naar bed na een avonddienst. Ze werkt sinds twee jaar op Schiphol als grondstewardess en heeft wisselende diensten. Soms ga ik haar ophalen met de trein. De sfeer op de luchthaven vind ik geweldig en ik wil later ook stewardess worden, maar dan in de lucht.

Ook al kan ze streng zijn, toch heb ik vooral bewondering voor mijn moeder, die, nadat mijn vader ons verliet, alles zelf moet doen. Drie kinderen opvoeden en een baan zoeken, terwijl mijn vader met een andere vrouw naar Curaçao vertrok, nu anderhalf jaar geleden... Mam had kort nadat mijn vader was weggegaan een grote afvalcontainer laten komen en alles wat van hem was geweest, erin gegooid. Drie dagen lang had ze onophoudelijk lopen opruimen, van de zolder tot de schuur.

‘Zo. Opgeruimd staat netjes,’ had ze gezegd toen de container opgehaald werd. Ik had ernaar gekeken met een enorme brok in mijn keel, omdat het net was alsof mijn vader weggetakeld werd. Ik wist dat ze gelijk had. Maar na anderhalf jaar mis ik mijn vader nog steeds.

‘Heb je het naar je zin? Je staat hier zo alleen...’ Een stem naast me doet me uit mijn overpeinzingen opschrikken. Het is Dox. Ik lach en knik.

‘Ja, echt een heel vet feest. Leuk dat ik mocht komen.’

Ik bestudeer hem. Donkerblond golvend haar en bruine ogen. Hij draagt een spijkerbroek en een lichtblauw overhemd, waarvan de bovenste knoopjes open zijn.

‘Jij bent toch met Eline meegekomen? En nu sta je hier alleen. Zonder drankje.’

‘O... ik ken hier verder niet zo veel mensen. En Eline is wat halen.’

Dox lacht en legt even een arm om mijn schouder. Hij draait me een kwartslag. ‘Dan kun je lang wachten. Die twee zitten voorlopig wel aan elkaar vastgeplakt.’ Hij wijst op Alain en Eline, die staan te zoenen. ‘Blijf maar even staan, dan haal ik wat voor je. Zo terug.’

Dox loopt weg en een paar minuten lang ben ik weer alleen. Overal klinkt gelach en gepraat.

‘Zo, ik hoop dat je van bubbels houdt.’ Dox staat weer naast me, met een hele fles prosecco en twee glazen. Hij pakt mijn hand. ‘Kom, dan gaan we ergens staan waar het rustig is. Even uit de drukte.’

Ik voel mijn hart wat sneller gaan en ben me enorm bewust van mijn hand in die van hem. Mijn hoofd voelt licht, maar dat kan ook van de drank zijn. Voordat ik mijn mond bluste met een glas gin-Seven-Up, had ik al drie glazen wijn op. Mijn hakken zakken in het gras

onder me en Dox trekt me mee naar de zijkant van de tuin. Daar is een een soort huisje. Dox blijft even staan en kijkt achterom. Er is verder niemand hier, iedereen staat op de dansvloer, eromheen of bij de bar.

‘Hierachter kunnen we even rustig zitten.’

Om de hoek van het huisje staat een loungebank van hout. ‘Mijn moeders geheime zonneplekje,’ zegt Dox. Hij drukt ergens op en dan gaat er een zacht lampje aan, dat aan de wand van het houten huisje is opgehangen. ‘Dit is haar atelier voor als ze schildert. En hier kan ze lekker in de zon zitten.’

We gaan op de bank zitten en Dox opent de fles prosecco. Hij schenkt de glazen in en geeft mij er eentje. ‘Proost. Op het mooie meisje dat hier bij me zit. Talissa toch?’

‘Tabitha. Zeg maar Tabby.’ Ik giechel en schop mijn schoenen uit. ‘En heet jij echt Dox?’

‘Nee. Eigenlijk Dominique Alexander. Maar dat vind ik zo suf. Dox is mijn roepnaam.’

‘Dominique Alexander...’ Ik neem een slok en staar naar de lucht. Het is echt een prachtige avond. ‘Wat doen jouw ouders, dat jullie in zo’n villa wonen?’

‘Eigen bedrijf. En die van jou?’

Ik laat mijn hoofd achterover zakken tegen de leuning. ‘Mijn moeder werkt sinds een poos op Schiphol als grondstewardess. En mijn vader... woont in het buitenland. Hij is een poos geleden vertrokken en woont met z’n vriendin en haar kinderen op Curaçao.’ Ik neem nog een flinke slok en Dox pakt de fles. Hij schenkt mijn glas meteen bij. Ik wil eigenlijk zeggen dat ik niets meer hoeft, want alles lijkt wat vertraagd binnen te komen. Aan de andere kant is het ook lekker. ‘Ze

zijn bescheiden... gescheiden.' Ik lach. 'Ik zie mijn vader niet meer. Whatever. Boeit me niet. Dominique Alexander.'

'Dan proosten we op je moeder. Kom.' Hij houdt zijn glas omhoog en tikt dat tegen mijn glas.

'Op mijn mama,' zeg ik en ik drink het glas leeg. Dox schenkt het weer vol.

'Rustig aan,' zeg ik lachend. 'Ik drink eigenlijk nooit.' Ik heb natuurlijk al veel te veel op, dat voel ik wel. Maar misschien ben ik wel heel leuk als ik dronken ben, denk ik dan. Niet zo verlegen en zo. 'Moet jij niet terug naar je feest?'

'O, ik vind het feestje hier ook gezellig, hoor.' Hij schuift nog wat dichterbij me toe. 'Ik heb jou inderdaad wel eens op school zien lopen. Je valt altijd wel op, met je wilde krullen en groene ogen. En je sproeten.' Met zijn vinger tikt hij tegen mijn wang. Ik lach. Zijn vinger blijft net wat langer hangen. Ik voel van alles.

'Heb je een vriendje?'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee. Mijn laatste vriendje was...' Ik denk diep na. Mijn hoofd voelt alsof er allemaal watten in gestopt zijn en ik moet graven naar de informatie die ik zoek. '... Bryan! Bijna een jaar geleden.' Ik grijns.

'Daarna geen vriendjes meer?! Dat kan ik niet geloven. Zo'n mooi meisje als jij.' Dox legt zijn hoofd ook tegen de achterkant van de loungebank, dicht bij dat van mij.

'Toch is het zo. Geen vriendjes. Die hoeft ik niet.' Ik kijk hem plagend aan en neem een slok van mijn prosecco.

'Is dat een uitdaging? Klinkt alsof iemand je hart gebroken heeft. Die Bryan?'

‘Nee, mijn vader.’ Ik sluit even mijn ogen. ‘En jij?’

‘Een gebroken hart?’

‘Een vriendin.’

‘Merel, maar dat is net over.’

‘Merel uit 5C?’

‘Ja, die Merel. Kijk, dat is de Grote Beer.’ Dox wijst naar de donkere hemel. Ik kan mijn ogen niet gefocust krijgen op de sterren.

‘Waarom ging het uit?’ Ik kijk weer naar Dox.

‘We...’ Hij haalt zijn schouders op. ‘We gaan studeren straks en zo. Dan wonen we allebei in een andere stad en dan wil ik liever vrij zijn. Daarom.’ Hij knipoogt.

‘Is zij er ook vanavond?’

‘Nee. Dan krijg je alleen maar gedoe en zo. Wordt ze jaloers als ik met zo’n mooi meisje zit.’ Hij lacht en komt een beetje dichterbij met zijn gezicht.

‘O. Oké. Laten we teruggaan naar je feest,’ zeg ik en ik wil opstaan. Maar ik wankel en voel alles om me heen draaien. ‘Oeps... Toch even zitten.’ Ik struikel en val op Dox’ schoot. Ik kijk hem giechelend aan en onze gezichten zijn dicht bij elkaar.

‘Gaat het?’

‘Hmmm. Ik... toch wat te veel op.’ Het is net of de wereld verder weg is. Alsof Dox ver bij me vandaan is, terwijl ik wel zijn hand achter mijn hoofd voel.

De wereld draait om ons heen. Dan trekt Dox me naar zich toe en zoent me. Ik voel nog een hand, op mijn borst.

‘Nee, niet doen...’ Dan zoent hij me weer en sluit ik mijn ogen.

DOX

Ze smaakt naar drank. Ze duwt tegen mijn schouder aan, terwijl ik mijn gezicht in haar nek begraaft en haar zoent.

‘Nee, niet doen...’ mompelt ze, en mijn mond gaat van haar nek naar haar lippen. Ze heeft een prachtige mond.

‘Kom op, je wilt dit vast net zo graag als ik...’ Ik trek haar jurk omhoog en streel haar tussen haar bovenbenen.

‘Nee, ik...’

Ik smoor haar woorden weer met mijn mond en duw mijn hand tegen haar aan. Ze voelt warm.

Twee handen proberen me weg te duwen en ik lach. Ze is als een prijs op de kermis. Je weet dat je er na afloop niets aan hebt, maar je wilt toch winnen. ‘Ontspan,’ ik pak haar pols, ‘dan is het veel lekkerder.’

‘Maar ik...’

‘Je wilt het wel,’ zeg ik dan. ‘Toch?’

‘... ik weet het niet... doe maar niet... nee...’

Maar ik wil en kan niet meer stoppen.

Het voelt zo goed. Dat moet zij ook voelen.

TABITHA

Iemand slaat met een hamer tegen mijn hoofd. Ik kreun en open mijn ogen. Het licht dat door de gordijnen komt, doet pijn en ik knijp ze snel weer dicht.

Boem boem boem. Zo klinkt het in mijn hoofd. Mijn nek doet enorm pijn en ik voel me kotsmisselijk. Ik geloof niet dat ik me ooit ellendiger heb gevoeld.

Ik hoor mijn zusje Anousjka beneden. Ze roept iets tegen mam. Ook al kan ik niet verstaan wat ze zegt, het klinkt toch alsof ze in mijn hoofd gilt. Even word ik bang. Er is echt van alles mis met mijn lichaam. Mijn hart gaat tekeer en mijn keel doet pijn. Ik heb het gevoel dat ik ieder moment out zou kunnen gaan.

Ik rol op mijn zij en staar naar de grond. Mijn jas ligt er, net als mijn hakken. Ik sla mijn dekbed even weg en zie dat ik mijn jurkje en blazer nog aanheb. Huh? Ben ik hier gewoon mee in bed gaan liggen? Ik zie tot mijn schrik ook wat schaafwonden op mijn knie. En ik heb een rode plek bij mijn pols. Hoe kom ik daar allemaal aan?! Ik ben vast ergens tegenaan gebotst.

Hoe laat is het eigenlijk? Ik pak met moeite mijn telefoon maar de batterij is leeg. Bij iedere beweging protesteert mijn lichaam hevig. Ik kan het ook niet opbrengen om naar mijn bureau te lopen, waar mijn lader ligt. Het liefst blijf ik bewegingloos liggen. Ik heb een vreselijke smaak in mijn mond.

Ik sluit mijn ogen zodat het op en neer golven van de kamer stopt. Oké. Wat heb ik gisteravond gedaan? O, ja. Een feest bij Dox. Ik was erheen gegaan met Eline. We dronken wijn. Ik herinner me vaag dat ik met Dox ergens zat. Verder weet ik niets meer. Niet eens hoe ik thuis ben gekomen of hoe laat. Ben ik naar huis gefietst? Het is net alsof ik een deel van de avond kwijt ben.

Ik trek het dekbed weer over mijn gezicht en doe mijn ogen dicht. Ik wil alleen maar slapen.

De deur gaat opeens open en mijn moeder staat in de deuropening. 'Goedemorgen, slaapkop! Kom je er nog uit? Het is al bijna elf uur.' Ze heeft een mok koffie vast en de geur komt mijn kamer in. Ik word er gelijk misselijk van.

'Ik... ik voel me niet zo goed. Ik wil echt nog even slapen, mam.' Ik realiseer me dat ik moet plassen en wil net het dekbed van me af gooien, als ik me bedenk dat ik mijn kleren nog aanheb. Dat mag mam niet zien, want dan begrijpt ze zelf ook wel wat er gebeurd is. En ze vindt het niet erg dat ik sinds een paar maanden heel af en toe een glaasje wijn drink, bij speciale gelegenheden, maar dat ik dronken als een tor mijn bed in ben gerold, dat zou ze niet pikken.

Ze zet een paar stappen mijn kamer in. 'Jeetje, je ziet er inderdaad niet uit. Je hebt gisteren niet eens je make-up eraf gehaald. Het stinkt hier ook. Hoe laat was je eigenlijk thuis? En waar is je fiets?'

Mijn fiets?!

‘Eh... nee, ik was gisteravond al niet lekker. Eline... Elines vader heeft me naar huis gebracht met de auto. Mam, ik wil echt nog even slapen. Ik heb migraine, geloof ik. En misschien kan Anousjka wat zachter doen. Geluid en licht doen nu echt veel pijn.’

Ze blijft even staan en ik zie dat ze iets wil zeggen, maar dan draait ze zich om. ‘Oké, ik kom straks wel weer even naar je kijken, voor ik ga werken.’

Ze trekt de deur dicht en ik ontspan. Ik sla het dekbed weg, trek snel de blazer en jurk uit en wil weer gaan liggen, als ik ook een flinke blauwe plek net boven mijn borst zie. Dus dat voelde ik. Ik moet me echt flink gestoten hebben. Hoezo weet ik dat niet meer? En shit, ben ik nou ook nog ongesteld geworden? Ik kijk naar het plakkerige beetje bloed tussen mijn benen. Ik was toch vorige week nog ongesteld? Ik veeg het zo goed als ik kan weg met een papieren zakdoekje en gooi dat onder mijn bed.

Ik kan me zo weinig herinneren van gisteravond. Ik trek het dekbed weer over me heen, sluit mijn ogen en val in een diepe, onrustige slaap.

Het is al bijna zes uur als ik heb gedoucht. Ik heb twee paracetamol op en loop naar beneden. Luke zit achter zijn PlayStation *Call of Duty* te spelen. Hij kijkt op en grijnst.

‘Zo, jij hebt een kater...’

‘Helemaal niet!’ Ik probeer steviger te klinken dan ik me voel.

‘Ik heb gisteren gewoon iets gegeten wat niet goed viel of zo.’

‘Nou, daar trapt mam misschien in, maar ik niet. Ik herken een kater van een kilometer afstand.’

Ik zucht. Ik voel me nog steeds niet top. ‘Oké, ik heb te veel gedronken gisteravond. Maar niks tegen mam zeggen, alsjeblieft!’

‘Ik houd m’n mond wel. Maar jij bent te jong voor dat soort *hangovers*. Dat moet je niet meer doen.’ Luke kijkt me niet aan, maar focust zich op het gamen.

‘Jij bent m’n vader niet, dus whatever. Ik heb gewoon een beetje hoofdpijn, meer niet.’ Ik hoop dat hij niet ziet dat ik lieg, want ik heb het gevoel dat ik weer moet gaan liggen. ‘Waar is mam?’

‘Schiphol. En ze ging wat vroeger dan nodig was.’ Luke lacht. ‘Volgens mij heeft het iets te maken met een knappe piloot. Ze wil het ons nog niet vertellen, maar ik vermoed dat ze iemand heeft ontmoet.’

‘O. Leuk. Denk ik.’

‘Bij wie had je eigenlijk een feest?’

‘Ik weet niet of je hem kent.’ Luke is vorig jaar geslaagd en studeert al bijna een jaar. Hij doet een managementopleiding maar woont nog wel thuis. ‘Hij heet Dox.’

‘Dox Wijssen?! Serieus? Ja, die ken ik wel.’ Luke begint te grijnzen. Ik hoor duidelijk de verbazing in zijn stem.

‘Wat?’

‘Nou, ik vind het niets voor jou, dat jij naar zo’n feest gaat.’

‘Hoezo niet?’

‘Nou, Dox en zijn vrienden staan erom bekend dat ze niet vies zijn van een pilletje en een snuifje.’

Ik haal mijn schouders op. 'Daar heb ik echt niks van gemerkt. Bovendien waren zijn ouders er gewoon bij.'

Luke vloekt. 'Verdomme! Dood.' Hij legt de controller neer en staat op. 'Gelukkig dan voor jou. Dat zijn normaal gesproken wilde feesten. Hoe laat was je thuis?'

Ik probeer in het donkere gat in mijn hoofd informatie te vinden. Ik weet eigenlijk niet heel veel meer van gisteravond. Nou ja, dat ik mijn mond brandde aan een bitterbal. En dat Dox met me kwam praten. En ik weet nog dat hij een fles prosecco in zijn handen had, maar eigenlijk is mijn geheugen vanaf dat moment blanco.

'Eh, ik geloof rond half twee,' zeg ik, maar eerlijk gezegd weet ik het niet. 'Is er eten?' Ik draai me om. Ik heb er geen zin in dat Luke me de les gaat lezen omdat ik niet precies meer weet hoe en wat.

'Mam zei dat we pizza's mochten bestellen.' Luke grijnst blij. Mam staat er normaal gesproken op dat we gezond eten. 'Dat daten van haar heeft zo zijn voordelen.'

Na het avondeten loop ik naar mijn kamer en pak mijn telefoon, die weer opgeladen is. Ik zie dat ik allerlei berichtjes van Eline heb gemist.

Hé lieffie, pfff... wat een avond, hè?! Gaat het weer met je?

Tabbs? Zeg ff wat!

Heb je nog last van die val? Je ging echt zo enorm onderuit...

Hallohoooooo! Leef je nog?

Ik lees de berichten nog een keer. Welke val? Waar heeft ze het over? Wacht... die schaafwonden en blauwe plekken bij mijn borst... ik ben dus blijkbaar gevallen. Ik moet haar echt spreken en druk op het bel-icoontje.

ELINE

Het scherm licht op. Eindelijk een teken van leven van Tabitha. Met mijn telefoon loop ik de tuin in. Het is vanavond wat frisser dan gisteravond en ik wrijf over mijn armen.

‘Tabs! Ga je lekker? Waar was je de hele dag?!’

‘Gewoon thuis. Met een enorme kater... echt, ik heb me vandaag zo ellendig gevoeld! Ik dacht even dat ik doodging of zo. Enorme hartslag en een hoofd dat op knappen stond. Ik drink echt nooit meer zo veel!’

Dat verbaast me niet. Tabitha was gisteravond enorm dronken. Ik kijk in de ruit van de glazen deur die de keuken van de tuin scheidt en zie mijn eigen reflectie. Ik ben best happy met mijn pasgeknipte witblonde haar, het staat een stuk volwassener nu het tot net op mijn schouders valt.

‘O, dat is klote voor je. Maar je had natuurlijk ook enorm veel op... nooit geweten dat jij zo veel kon drinken! Je was redelijk grenzeloos. Heb je nog last van die val? Het deed gewoon pijn om naar je te kijken, haha!’

Het is even stil aan Tabitha's kant van de lijn. 'Ja, daarover dus... welke val?'

Ik begin te lachen. 'Kom op! Toen we de straat uit fietsten bij Dox! Je ging finaal onderuit toen je tegen de stoerprand knalde. O, wauw...' Opeens bedenk ik me iets. 'Heb je een hersenschudding en daardoor geheugenverlies? Zou dat het zijn? Alleen kwam je niet echt op je hoofd terecht, maar toch!'

'Geheugenverlies?'

'Tabby, er zit een echo op de lijn. Alles wat ik zeg, wordt herhaald. Door jou. Wat heb je?'

'Ik weet niet meer dat ik gevallen ben... maar ik begreep al niet waarom ik blauwe plekken heb. Mijn hele lijf voelt inderdaad bont en blauw en stijf.'

'Jij kunt je niet herinneren dat je gevallen bent?' Nu praat ik haar na. 'Je kwam niet meer bij van het lachen! En voordat ik je thuis had gekregen achter op mijn fiets, was je alweer bijna een paar keer gevallen! Jij moet echt nog veel bezopener zijn geweest dan ik dacht, als je je daar niets meer van herinnert.' Ik grinnik.

'Eh, waar is mijn fiets eigenlijk? Mam zei iets over dat hij er niet was.'

Ik schiet in de lach maar eigenlijk kan ik het nauwelijks geloven. Meent ze dit nou echt of neemt ze me in de maling? 'Die hebben we terug bij Dox gezet. Er zat een enorme slag in het voorwiel nadat je er keihard mee tegen de stoerprand was geknald.'

'O.' Tabitha klinkt alsof ze me niet gelooft. 'Hoe ben ik dan thuisgekomen?'

'Bij mij achterop. Ik moest je steeds vasthouden omdat je eraf

dreigde te vallen. Heeft je moeder er niets van gezegd dat je pas zo laat thuis was? Mijn ouders sliepen goddank heel diep, want anders had ik echt huisarrest gekregen tot aan mijn studententijd, denk ik.'

'Hoe laat waren we thuis dan?'

Ik schud mijn hoofd vol ongeloof. Tabitha moet vannacht echt enorm de weg kwijt zijn geweest dat ze dit allemaal niet meer weet.

'Vijf uur vanochtend.'

Het blijft stil aan de andere kant.

'Tabby?'

'Eh, ja, ik ben er nog... Vijf uur? Oh my god... Je maakt een grapje, toch? Het is een zwart gat in mijn hoofd. Ik kan bijna niet geloven dat ik niets meer weet.'

Ik bijt op mijn onderlip.

'Weet je echt niets meer? Wat herinner je je nog wel dan?' Kan het echt zijn dat ze niet meer weet dat...

'Nou ja, dat we naar dat feest gingen. En dat ik mijn mond brandde. En heel vaag dat ik met Dox ergens ging zitten, maar eigenlijk is de rest weg. Vanochtend werd ik wakker met mijn kleding nog aan en ik heb me nog nooit zo ellendig gevoeld. Ik heb tegen mam gezegd dat ik migraine had, maar het voelde bijna alsof ik flauw zou vallen, zo brak was ik. Ik heb echt veel te veel gedronken, blijkbaar, gisteren. Alleen weet ik dat dus ook niet meer...'

'Tab,' zeg ik zachtjes, 'weet je dan ook niet meer dat je zei dat jij en Dox... nou ja, dat jij en Dox het met elkaar gedaan hebben in de tuin?'